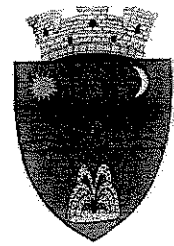

ROMÂNIA
JUDEȚUL COVASNA
PRIMĂRIA ORAȘULUI COVASNA

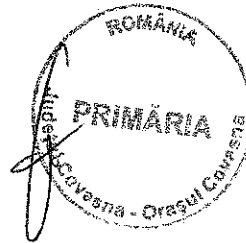
RO - 525200 Covasna, Str. Pîliske nr. 1 Tel: +40-267-340001, fax.: 342679

ANUNȚ

Primăria Orașului Covasna anunță cetățenii, că în conformitate cu HCL 29/2017, Primăria Orașului Covasna are obligația publicării, trimestrial, pe pagina de internet a Primăriei Orașului Covasna (www.primariacovasna.ro) lista debitorilor persoane fizice și juridice care înregistrează obligații restante la bugetul local peste plafonul minim de 1000 de lei, în cazul persoanelor fizice, respectiv 3000 de lei în cazul persoanelor juridice.

Prin prezenta solicităm contribuabililor cu obligații restante, peste nivelurile sus arătate, să-și stingă datoriile, pentru a evita înscrierea lor pe "Lista cu debitorii", care urmează să fie publicată după data de 28 februarie 2019.

PRIMAR,
GYERŐ JÓZSEF

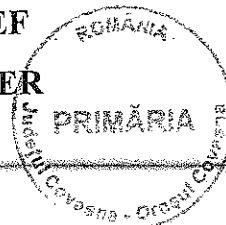

ÉRTESÍTÉS

Kovászna Város Polgármesteri Hivatala értesíti a lakosságot, hogy a 2017-es évi 29-es Helyi Tanácshatározat alapján, Kovászna Város Polgármesteri Hivatalának, negyed évente, közzé kell tennie az önkormányzat weboldalán (www.primariacovasna.ro) azoknak a természetes és jogi személyeknek a listáját, akik 1000 lejes (természetes személyek esetén), illetve 3000 lejes (jogi személyek esetén) helyi adó- és illeték hátralékkal szerepelnek a hivatal nyilvántartásában.

Kérjük az érintetteket törlesszék tartozásaikat. Az "Adósok listáját" 2019 február 28 után teszünk közzé.

GYERŐ JÓZSEF
POLGÁRMESTER

*Inf. publică
Administrației Colecei*

ROMÂNIA
JUDEȚUL COVASNA
CONSILIUL LOCAL AL ORASULUI COVASNA

HOTĂRÂREA NR. 29/2017
privind stabilirea plafonului minim de publicare pe pagina de
internet proprie a obligațiilor fiscale restante înregistrate de către
persoane fizice și juridice

Consiliul local al orașului Covasna, întrunit în ședința ordinară din data de 31 martie 2017, ședința legal constituită, fiind prezentă majoritatea consilierilor în funcție (17).

Analizând:

- informarea secretarului orașului înregistrat sub nr. 553/10.02.2017.
- expunerea de motive a primarului
- raportul compartimentului de specialitate
- avizul comisiilor de specialitate
- avizul de legalitate dat de secretarul orașului,

În conformitate cu:

- art. 162 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală;

În temeiul art. 36 alin. (2) lit. b), alin. (4) lit. c), art. 45 alin. (2) lit. c), art. 115 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu votul "pentru" a 17 consilieri, "împotriva" a - consilieri și "abțineri" a - consilieri,

Hotărâste:

Art. 1 – Lista cu debitorii persoane fizice și persoane juridice care înregistrează obligații restante peste nivelurile stabilite în condițiile art. 1 și art. 2, se va publica trimestrial pe pagina de internet a Primăriei orașului Covasna.

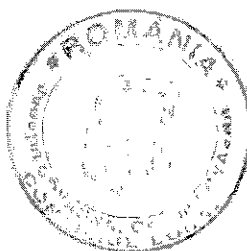
Art. 2 – Plafonul minim al cuantumului debitelor restante înregistrate de către persoanele fizice se stabilește la suma de 1.000 lei.

Art. 3 – Plafonul minim al cuantumului debitelor restante înregistrate de către persoanele juridice se stabilește la suma de 3.000 lei.

Art. 4 – Se desemnează d.na Opra Éva – inspector la compartimentul impozite și taxe locale din cadrul Direcției Economice a Primăriei orașului Covasna pentru difuzarea datelor sus menționate către persoana de legătură cu administratorul siteului primăriei orașului Covasna.

Art. 5 – Cu aducerea la îndeplinire a prezentei hotărâri se vor ocupa primarul orașului, Direcția Economică și administratorul siteului propriu a Primăriei orașului Covasna.

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ,
IMRE CSABA LÓRÁND

CONTRASEMNEAZĂ,
SECRETAR,
VASILICA ENEA

Hotărâre nr 6
20/10/2015

C

DECIZIE nr. 554 din 18 septembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Varga Attila	- Judecător
Cosmin-Marian Văduva	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 162 din Legea nr. **207/2015** privind Codul de procedura fiscală, excepție ridicată de Matei-Eugen Vasile în Dosarul nr. 6.589/2/2016 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.899D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 septembrie 2018, în lipsa părților, care au fost legal citate. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus note scrise în sensul admiterii acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care evocă dispozițiile art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care permit, în anumite condiții și scopuri, ingerința unei autorități publice în viața privată. Arată că ingerința este prevăzută de lege, respectiv art. 8 din Legea nr. **677/2001**, și necesară în vederea asigurării colectării veniturilor la bugetul de stat. Prin urmare, conchide reprezentantul Ministerului Public, excepția de neconstituționalitate este nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin încheierea din 22 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.589/2/2016, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 din Legea nr. **207/2015** privind **Codul de procedură fiscală**. Excepția a fost ridicată de Matei-Eugen Vasile, reclamant într-o cauză având ca obiect anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 558/2016 privind Procedura de publicare a listelor debitorilor care înregistrează obligații fiscale restante, precum și cuantumul acestor obligații.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale cu privire la persoanele fizice, încălcând art. 26 și art. 53 din **Constituția** României. Datele publicate de Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) în temeiul acestor prevederi din **Codul de procedură fiscală** și al Ordinului președintelui ANAF nr. **558/2016** atacat sunt date personale, respectiv date despre persoane identificate sau identificabile, menționându-se numele, localitatea de domiciliu și informații fiscale (debite), care sunt acoperite de noțiunea de viață privată, în înțelesul alin. (1) din art. 26 al **Constituției** României. În consecință, orice măsură care aduce atingere dreptului la viață privată, cum este și publicarea unor liste ale "datornicilor" cu referire la persoane fizice identificate sau identificabile,

reprezintă o restrângere neconstituțională a acestui drept, dacă nu respectă cerințele art. 53 din **Constituția** României.

6. Autorul apreciază că dispozițiile legale criticate nu urmăresc niciunul dintre scopurile prevăzute de art. 53 alin. (1) din **Constituție** și nu îndeplinesc nici condițiile referitoare la necesitatea și proporționalitatea restrângerii. Astfel, "descurajarea, prevenirea și reducerea arieratelor la bugetul general consolidat" și "creșterea gradului de conformare voluntară și reducerea arieratelor", menționate ca scop al art. 162 din Legea nr. **207/2015** privind **Codul de procedură fiscală** de către pârâtă prin întâmpinarea formulată în cauza aflată pe rolul instanței judecătorești care a sesizat Curtea Constituțională, nu se încadrează în niciunul dintre scopurile menționate limitativ de prevederile art. 53 alin. (1) din **Constituție**.

7. Cu privire la proporționalitatea măsurii restrângerii, autorul arată că prevederile art. 162 din Legea nr. **207/2015** nu stabilesc nicio măsură de natură a realiza un just echilibru între scopul urmărit și respectarea dreptului la viață privată al persoanelor fizice. În temeiul acestei prevederi legale, organele fiscale pot proceda și au și procedat la publicarea de date personale a zeci sau sute de mii de persoane fizice, într-o formă care permite reutilizarea acestora de către cei care doresc, fără nicio formă de protecție.

8. Mai mult, arată autorul, scopul urmărit, respectiv reducerea arieratelor, poate fi atins și pe alte căi, respectiv prin procedura de executare silită, având în vedere că este vorba de debite deja înregistrate, care nu presupun nicio atingere adusă dreptului la viață privată.

9. Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal arată că punctul său de vedere este obligatoriu față de dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. **47/1992** doar în măsura în care excepția de neconstituționalitate ar fi fost invocată din oficiu, pentru motivarea încheierii de investire. În schimb, în celelalte ipoteze, anume atunci când titularul excepției este una dintre părțile litigante, instanța de judecată are doar facultatea de a prezenta o opinie.

10. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. **47/1992**, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere exprimat într-un dosar anterior al Curții Constituționale.

12. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de autorul excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile **Constituției**, precum și Legea nr. **47/1992**, reține următoarele:

13. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din **Constituție**, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. **47/1992**, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 162 din Legea nr. **207/2015** privind **Codul de procedură fiscală**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, care au următorul cuprins: "(1) Organele fiscale au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista debitorilor persoane fizice și juridice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și cuantumul acestor obligații. (2) Lista se publică trimestrial, până în ultima zi a primei

luni din trimestrul următor celui de raportare și cuprinde obligațiile fiscale restante la sfârșitul trimestrului și neachitate fa data publicării listei, al căror plafon se stabilește astfel: a) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.P; b) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.

(3) Înainte de publicare, obligațiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligațiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura căreia acestea funcționează.

(4) În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal competent operează modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații.

(5) Prevederile prezentului articol se aplică și pentru Obligațiile fiscale stabilite prin titluri de creanță împotriva cărora contribuabilul a exercitat căile de atac prevăzute de lege, până ia soluționarea căilor de atac, caz în care organul fiscal face mențiuni cu privire la această situație. Ori de câte ori contribuabilul obține suspendarea executării actului administrativ fiscal în condițiile Legii nr. **554/2004**, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile prevederile alin. (4)."

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale de la art. 26 care reglementează dreptul la viață privată și prevederilor art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că în Hotărârea din 8 noiembrie 2016, pronunțată în Cauza Magyar Helsinki Bizottsag împotriva Ungariei, pct. 192, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut următoarele: "în contextul datelor personale, Curtea s-a referit anterior la Convenția Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, adoptată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981 (...), al cărei scop este «să asigure... pentru orice particular... respectul pentru drepturile și libertățile sale fundamentale, și în particular dreptul său la viață privată referitor la procesarea automată a datelor personale care îl privesc» (Articolul 1). Datele personale sunt definite în articolul 2 ca «orice informație referitoare la un particular identificat sau identificabil» Curtea a identificat exemple de date personale referitoare la cele mai intime și personale aspecte ale unui particular, cum sunt situația sănătății (...), atitudinea referitoare la religie (...), și orientarea sexuală (...) și a stabilit că astfel de categorii de date constituie componente particulare ale vieții private care se bucură de întinderea protecției articolului 8 din Convenție

17. În plus, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. **498 din 17 iulie 2018**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 26 iulie 2018, paragraful 30, că datele personale și procesarea acestor informații țin de viața privată a individului.

18. Prin urmare, având în vedere cele învederate, precum și faptul că informațiile referitoare la înregistrarea de către persoana fizică a unor obligații fiscale restante, precum și la cuantumul acestora sunt date cu caracter personal acoperite de dispozițiile art. 8 paragraful 1 din Convenție, Curtea reține că dispozițiile art. 26 alin. (1) din **Constituție** și cele ale articolului 8 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt deopotrivă aplicabile în cauza de față.

19. Curtea reține, în continuare, că informațiile la care se referă dispozițiile art. 162 alin. (1) din **Codul de procedură fiscală** sunt date cu caracter personal și în sensul dispozițiilor art. 4 pct. 1 din Regulamentul 2016/679 al Parlamentului European și al

Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor),¹ publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 119 din 4 mai 2016, potrivit căruia "«date cu caracter personal» înseamnă orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă («persoana vizată»);". În plus, protecția datelor cu caracter personal este consacrată atât la nivelul dreptului primar al Uniunii Europene, respectiv dispozițiile art. 8 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, potrivit căruia "(1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc. (2) Asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege. Orice persoană are dreptul de acces la datele colectate care o privesc, precum și dreptul de a obține rectificarea acestora.", cât și la nivelul dreptului derivat european, respectiv art. 1 alin. (2) din Regulamentul anterior menționat, potrivit căruia "Prezentul regulament asigură protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului acestora la protecția datelor cu caracter personal." Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, datele fiscale constituie date cu caracter personal în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 95/46 (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 27 septembrie 2017, Peter Puskar, C-73/16, ECLI:EU:C:2017:725, punctul 41, și Hotărârea din 1 octombrie 2015, Bara și alții, C-201/14, EU:C:2015:638, punctul 29).

20. Curtea reține, procedând la efectuarea testului de proporționalitate, că publicarea de către organele fiscale pe pagina de internet proprie a listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații, impusă de dispozițiile art. 162 alin. (1) din **Codul de procedură fiscală**, reprezintă un amestec/o ingerință în dreptul cetățenilor ca autoritățile publice să le respecte și să le ocrotească viața privată. Ca atare, Curtea va verifica dacă ingerința respectă condițiile prevăzute de dispozițiile art. 8 paragraful al 2-lea din Convenție, potrivit căruia "Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora. "

21. Cu referire la condiția ca ingerința să fie prevăzută de lege, Curtea observă că, în jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că aceasta implică deopotrivă exigența ca ingerința să aibă un temei în dreptul intern și să fie compatibilă cu domnia legii, principiu expres menționat în Preambulul Convenției și inerent obiectului și scopului articolului 8 din Convenție (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 decembrie 2008, pronunțată în Cauza S. și Marper împotriva Marii Britanii, pct. 95-96, precum și hotărârile acolo citate). Astfel, legea trebuie să fie în mod adecvat accesibilă și predictibilă, adică formulată cu o precizie suficientă încât să îi permită particularului - la nevoie cu sfat potrivit-să își reglementeze conduita. Pentru ca dreptul intern să îndeplinească aceste cerințe, trebuie să ofere protecție juridică adecvată împotriva arbitrariului și, ca atare, să indice cu suficientă claritate întinderea puterii discreționare conferite autorităților competente și maniera exercitării acesteia. Nivelul de precizie impus legislației interne - căreia nu i se cere, sub nicio formă, să dispună cu privire la orice posibilitate - depinde într-o măsură considerabilă de conținutul actului normativ în discuție, domeniul său de aplicare și numărul și calitatea celor cărora le este destinat.

22. În aplicarea acestor principii în cauza de față, Curtea reține că, referitor la condiția ca ingerința să aibă un temei în dreptul intern, aceasta este în mod evident satisfăcută, având în vedere că publicarea de către organele fiscale pe pagina de internet proprie a listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații este prevăzută într-un act de reglementare primară, respectiv în dispozițiile art. 162 alin. (1) din **Codul de procedură fiscală**.

23. În continuare, Curtea reține că dispozițiile art. 162 din **Codul de procedură fiscală** respectă și exigențele de claritate a legii întrucât întinderea puterii discreționare a organelor fiscale este bine delimitată. Astfel, sunt descrise cu un grad rezonabil de precizie, pe de o parte, situația de fapt care poate antrena exercitarea autorității organelor fiscale, respectiv înregistrarea unor obligații fiscale restante și, pe de altă parte, conținutul și natura intervenției organelor fiscale, respectiv publicarea pe pagina proprie de internet a listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații.

24. De asemenea, Curtea reține că orice persoană, cu un grad minimal de diligentă, poate realiza dacă este vizată de dispozițiile art. 162 alin. (1) din **Codul de procedură fiscală**, având în vedere, în special, faptul că termeni și noțiuni precum obligație fiscală, înregistrare de întârziere în executarea acestora sau obligații fiscale restante nu sunt folosiți în legislația procesuală fiscală într-un mod care se îndepărtează de la semnificația obișnuită a acestora în limbajul cotidian. În plus, **Codul de procedură fiscală** conține definiții tehnice ale noțiunilor obligație fiscală, obligație fiscală principală și obligație fiscală accesorie (a se vedea definițiile de la art. 1 pct. 27, 28 și 29 din **Codul de procedură fiscală**). De asemenea, Ordinul președintelui ANAF nr. **558/2016** conține o definiție suficient de detaliată a noțiunii esențiale obligații fiscale restante și indică, în plus, obligațiile fiscale care nu sunt considerate obligații fiscale restante (a se vedea pct. 3 din anexa la Ordinul președintelui ANAF nr. **558/2016**).

25. Curtea mai reține că nici faptul publicării informațiilor prevăzute de art. 162 alin. (1) din **Codul de procedură fiscală** nu poate ridica, în mod normal, dificultăți de înțelegere pentru orice persoană care depune minime diligente în acest sens. În sfârșit, cu privire la problema dacă dispozițiile art. 162 alin. (1) din **Codul de procedură fiscală** sunt de așa natură formulate încât destinatarii acestora au posibilitatea să își conformeze conduita prin luarea în considerare și a măsurilor pe care acestea le prevăd, Curtea reține dispozițiile art. 56 alin. (1) din **Constituție**, potrivit cărora "Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice." Or, în condițiile în care însăși **Constituția** stabilește într-o manieră lipsită de echivoc o astfel de obligație, destinatarii dispozițiilor criticate în prezenta cauză și care, în principiu, sunt aceiași cu destinatarii îndatoririi consacrate de art. 56 din **Constituție** își pot adapta cu relativă ușurință conduita prin luarea în considerare a dispozițiilor aii. 162 din **Codul de procedură fiscală**.

26. Curtea conchide că dispozițiile art. 162 din **Codul de procedură fiscală** respectă exigențele de calitate a legii, stabilite în jurisprudența sa constantă, precum și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

27. Cu referire la legitimitatea obiectivului urmărit de stat prin ingerința în viața privată ocrotită și garantată de art. 26 alin. (1) din **Constituție**, Curtea reține că, potrivit pct. 1 al anexei la Ordinul președintelui ANAF nr. **558/2016**, obiectivul dispozițiilor criticate constă în descurajarea acumulării de arierate bugetare de către contribuabili, persoane fizice și juridice. Cu alte cuvinte, măsura criticată în prezenta cauză urmărește sporirea efectivității încasărilor bugetare. Acest obiectiv poate fi ușor subsumat conceptului de bunăstare economică a țării, conținut în enumerarea de la paragraful 2 al art. 8 din Convenție, iar legitimitatea lui nu poate fi pusă la îndoială, în

contextul în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, prin Hotărârea din 23 februarie 1995, pronunțată în Cauza Gasus Dosrer- Und Fordertechnik GmbH împotriva Olandei, pct. 61, că "facilitarea recuperării datoriilor fiscale se situează în mod clar în limitele interesului generai."

28. Ca ultimă etapă a testului de proporționalitate, Curtea va analiza dacă, prin adoptarea măsurii criticate, statul a menținut un just echilibru între cele două interese concurente, respectiv dreptul fundamental la respectarea de către autoritățile publice a datelor cu caracter personal și interesul public al asigurării colectării efective a impozitelor și taxelor. Altfel spus, Curtea va stabili, urmând dispozițiile art. 8 paragraful 2 din Convenție, dacă publicarea de către organele fiscale pe pagina de internet proprie a listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru bunăstarea economică a țării.

29. Principiile care vor ghida această analiză a Curții sunt cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de exemplu Hotărârea din 22 decembrie 2015, pronunțată în Cauza G.S.B împotriva Elveției, pct. 89-90, ca fiind aplicabile în ceea ce privește categoriile speciale de date cu caracter personal (date sensibile). Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului subliniază rolul esențial jucat de protecția datelor cu caracter personal în protejarea respectului față de viața privată așa cum este garantată de articolul 8 din Convenție. Dreptul intern trebuie deci să prevadă garanții potrivite în vederea prevenirii oricărei comunicări sau dezvăluiri a datelor personale medicale în măsura în care acestea pot să fie inconsistente cu garanțiile oferite de articolul 8 din Convenție. Mai mult, Curtea acceptă că protecția confidențialității anumitor tipuri de date personale poate să cedeze în fața interesului referitor la investigarea și urmărirea infracțiunilor și a celui referitor la publicitatea procedurilor judiciare. În final, Curtea recunoaște că o marjă de apreciere trebuie lăsată autorităților naționale competente cu referire la menținerea unui just echilibru între, pe de o parte, interesul publicității procedurilor judiciare, și, pe de altă parte, interesele părții sau ale unui terț în menținerea confidențialității unor astfel de date.

30. În verificarea procesului de menținere de către legiuitor, când a adoptat dispozițiile art. 162 din **Codul de procedură fiscală**, a justului echilibru între, pe de o parte, interesul privat referitor la datele cu caracter personal, protejat de art. 26 alin. (1) din **Constituție** și art. 8 paragraful 1 din Convenție, și, pe de altă parte, interesul public al unei colectări efective a impozitelor care face parte din realizarea bunăstării economice a țării, protejat de art. 8 paragraful 2 din Convenție, Curtea Constituțională va analiza, mai întâi, importanța interesului public și, ulterior, a celui privat.

31. În ceea ce privește importanța interesului public al unei colectări efective a impozitelor și a taxelor, Curtea reamintește că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili taxele și impozitele, precum și de a configura regimul juridic al acestora, întemeiate, potrivit paragrafului 15 al Deciziei nr. **270 din 7 mai 2014**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, pe dispozițiile art. 139 alin. (1) din **Constituție**. În aceeași decizie, Curtea a evocat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat că statul, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui Just echilibru" între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza Stere și alții împotriva României, paragraful 50) [paragraful 16].

32. De asemenea, Curtea reține și faptul că, pronunțându-se cu privire la acțiunile pe care statul le consideră necesare în vederea asigurării plății impozitelor și taxelor,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, prin Hotărârea din 23 februarie 1995, pronunțată în Cauza Gasus Dosier- Und Fdrdertechnik GmbH împotriva Olandei, pct. 60: cauza de față privește dreptul statelor să adopte legi pe care le consideră necesare în scopul «asigurării plății taxelor» [...] în adoptarea unor astfel de legi, puterii legiuitoare trebuie să i se recunoască o largă marjă de apreciere, în special cu privire la problema dacă - și, în caz afirmativ, în ce măsură - autoritățile fiscale trebuie să fie plasate într-o situație mai bună pentru a executa datoriile fiscale decât poziția în care se află creditorii obișnuiți cu referire la executarea datoriilor comerciale. Curtea respectă opțiunea legiuitorului în asemenea privințe, cu excepția cazului în care aceasta este lipsită de orice fundament rezonabil".

33. De asemenea, în Hotărârea din 14 ianuarie 2014, pronunțată în Cauza Mateescu împotriva României, paragraful 26, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că obiectul art. 8 este în principal acela de a proteja persoanele particulare împotriva ingerinței arbitrare a autorităților publice, obligând statul să se abțină de la asemenea ingerințe. Într-un astfel de context, trebuie să se țină seama de justul echilibru care trebuie păstrat între interesul general și interesele persoanei în cauză. Marja de apreciere a statului este mai amplă în cazul în care se impune păstrarea unui echilibru just între interese private și publice concurente sau între diverse drepturi prevăzute de Convenție [a se vedea, între multe alte hotărâri, Evans împotriva Regatului Unit (MC), nr. 6.339/05, pct. 77, CEDO 2007-1]".

34. Într-o cauză ale cărei particularități de fapt sunt, sub aspecte importante, asemănătoare cu cele din cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 23 mai 2006, pronunțată în Cauza Riener împotriva Bulgariei, paragraful 119, a reținut că "Interesul public în recuperarea impozitelor neplătite de o asemenea valoare [estimată la 150.000 euro] poate justifica limitări adecvate ale drepturilor patentului. Statele se bucură de o anumită marjă de apreciere în instituirea și organizarea politicilor lor fiscale și să adopte măsurile menite să asigure plata impozitelor" (instanța europeană a trimis, mutatis mutandis, la Hotărârea din 22 septembrie 1994, pronunțată în Cauza Hentrich împotriva Franței, pct. 39)."

35. Cu referire specifică la interesul unei mai eficiente colectări a impozitelor, Curtea reține că însăși existența statului și a instituțiilor sale este condiționată de disponibilitatea resurselor financiare. Din acest motiv, titlul IV al **Constitutiei** - Economia și finanțele publice -, precum și alte articole din **Constituție**, conțin dispoziții care tratează acest aspect. Astfel, dacă art. 137 alin. (1) din **Constituție** prevede că "Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege", iar potrivit art. 139 alin. (1), "Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege", art. 56 alin. (1) dispune că "Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice".

36. De altfel, și Curtea Constituțională a reținut importanța constituțională a interesului public de a încasa creanțele bugetare. Astfel, în **Decizia nr. 1.495 din 18 noiembrie 2010**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 21 ianuarie 2011, Curtea a făcut referire la existența unei abordări constante a instanței de contencios constituțional în sensul că adoptarea unui regim juridic special în materia creanțelor bugetare își găsește fundamentul constituțional în dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din **Constituție**, conform cărora statul trebuie să asigure, printre altele, protejarea intereselor naționale în activitatea financiară. Acest temei constituțional justifică un drept special, de preferință în favoarea statului, în ceea ce privește efortul

de încasare a creanțelor bugetare și de asigurare a veniturilor publice la bugetul de stat. Tocmai acest drept special al statului întărește concluzia potrivit căreia interesul public al colectării taxelor și impozitelor are o greutate mare.

37. Cu referire specifică la interesul protejat de art. 8 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat, în Hotărârea din 22 decembrie 2015, pronunțată în cauza G.S.B împotriva Elveției, precitată, pct. 93, că rezultă din jurisprudența sa că protecția acordată datelor personale depinde de o serie de factori, incluzând natura dreptului convențional în discuție, importanța sa pentru persoana în cauză și natura și scopul ingerinței. Potrivit Hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 decembrie 2008, pronunțată în Cauza S. și Marper împotriva Marii Britanii, pct. 102, marja de apreciere a statului tinde să fie mai redusă atunci când dreptul în discuție are o importanță crucială pentru exercitarea efectivă de către individ a unor drepturi intime sau drepturi cheie. În cazul în care un aspect cu o importanță specială pentru existența sau identitatea individului este în joc, marja permisă statului trebuie să fie restricționată.

38. În aplicarea acestor principii la cauza de față, Curtea reține că publicarea pe pagina de internet proprie a organelor fiscale a listelor debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestora, în niciun caz nu pune în discuție aspecte cruciale ale vieții private a acestor debitori și cu atât mai puțin ridică probleme care țin de identitatea ori existența acestora. În mod similar, de altfel, s-a raportat Curtea Europeană a Drepturilor Omului la situația de fapt din cauza soluționată prin Hotărârea din 22 decembrie 2015, pronunțată în Cauza G.S.B împotriva Elveției, precitată, pct. 93. Astfel, Curtea a reținut că "dezvăluirea de informații personale criticată viza doar date bancare ale petentului, adică informație financiară pură; aceasta, deci, nu implică în niciun caz transmiterea de detalii intime sau date strâns legate de identitatea sa, care ar fi pretins o protecție sporită. Ca atare Elveția a avut o marjă largă de apreciere într-un asemenea caz"

39. Astfel, art. 162 alin. (3) din **Codul de procedură fiscală** dispune că "~~înainte de publicare, obligațiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligațiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura căreia acestea funcționează.~~" Această dispoziție reprezintă manifestarea ~~intenției legiuitorului de a nu-l lua prin surprindere pe debitor, care poate evita în extremis publicarea informațiilor care au caracter personal pe site-ul organului fiscal prin plata restanțelor imediat ce primește notificarea.~~ Mai important, acest alineat reprezintă garanția că scopul pentru care datele cu caracter personal sunt publicate pe internet este exclusiv acela de a-i determina pe debitori să își execute obligațiile fiscale restante. Publicarea listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații reprezintă un mijloc care este apt să conducă la o mai bună colectare a impozitelor și a taxelor care, la rândul său, reprezintă o condiție necesară pentru subzistența statului însuși și a structurii constituționale.

40. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 162 alin. (4) din **Codul de procedură fiscală**, ~~în termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal competent operează modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații", iar, potrivit pct. 13 al anexei la Ordinul președintelui ANAF nr. 558/2016, în termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal central operează, din oficiu, modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații, în sensul eliminării din liste.~~ Aceste dispoziții sunt dovada că măsura criticată prin prezenta excepție de neconstituționalitate se rezumă să interfereze cu viața privată a persoanelor doar pentru atingerea obiectivului urmărit și

doar atât cât este necesar pentru a atinge obiectivul legitim urmărit prin instituirea ei. De asemenea, aceste dispoziții legale reprezintă garanția oferită debitorilor că, odată ce și-au achitat obligațiile fiscale restante, nu mai pot fi identificați pentru o perioadă mai lungă decât cea necesară scopului în vederea căruia sunt stocate (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 decembrie 2008, pronunțată în cauza S. și Marper împotriva Marii Britanii, pct. 103: "Dreptul intern trebuie, mai ales, să asigure că asemenea date sunt relevante și nu sunt excesive prin raportare la scopurile pentru care ele sunt stocate; și că sunt păstrate într-o formă care să nu permită identificarea titularilor drepturilor cu privire la acestea pentru perioade care nu sunt mai lungi decât perioada necesară scopului în vederea căruia acestea sunt stocate (a se vedea articolul 5 din Convenția pentru Protecția Datelor și Preambulul acesteia și Principiul 7 al Recomandării nr. R(87) 15 a Comitetului de Miniștri care reglementează folosirea datelor personale de către poliție). Dreptul intern trebuie, de asemenea, să ofere garanții adecvate că datele personale reținute sunt în mod eficient protejate de folosire neconformă și de abuz (a se vedea, mai ales, articolul 7 al Convenției Protecției Datelor)".

41. Curtea reține că statul păstrează o marjă de apreciere cu privire la stabilirea termenului în care trebuie operate modificările pe site-ul organului fiscal. Cu referire la stabilirea concretă a termenului, respectiv 15 zile, Curtea constată că acesta este rezonabil.

42. În sfârșit, potrivit pct. 16 al anexei la Ordinul președintelui ANAF nr. **558/2016**, "De corectitudine a acestor informații care vor fi transmise Direcției generale de tehnologia informației în vederea publicării pe site-ul Agenției Naționale de Administrare Fiscală răspunde conducătorul organului fiscal central competent în administrarea obligațiilor fiscale restante ale debitorilor ce fac obiectul publicării. O astfel de prevedere reprezintă tocmai o garanție în sensul că prelucrarea datelor cu caracter personal nu va fi realizată în mod abuziv, ci conform exigențelor jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

43. Prin urmare, având în vedere caracterul adecvat al garanțiilor prevăzute de art. 162 din **Codul de procedură fiscală**, Curtea apreciază că intensitatea ingerinței nu este excesivă. Această concluzie este determinată și de împrejurarea că ingerința vizează obligațiile fiscale restante ale acestora și nu obligațiile fiscale neajunse la scadență. Mai mult decât atât, contribuabilul este pe deplin conștient de (1) rangul constituțional al îndatoririi de a contribui la cheltuielile publice și că (2) orice obligație se naște în vederea executării ei, întocmai și la timp, astfel încât cu greu se poate admite că folosirea, de către titularul dreptului și obligației de a colecta taxele și impozitele, a unui instrument precum măsura criticată este de natură să îi ia prin surprindere pe contribuabili. Curtea mai reține că, în contextul prezentei analize, o anumită relevanță prezintă și faptul că, în sistemul structurii constituționale actuale, obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice, reprezintă una dintre îndatoririle fundamentale consacrate de capitolul III - îndatoriri fundamentale din titlul II al **Constituției** României. Rezultă deci că acestei îndatoriri trebuie să îi fie recunoscut un rol aparte, în orice caz suficient de important încât să legitimizeze statul, ca titular al dreptului de a încasa obligațiile și taxele menționate în dispozițiile art. 56 alin. (1) din **Constituție**, să adopte o măsură precum cea prevăzută de art. 162 alin. (1) din **Codul de procedură fiscală**.

44. În final, Curtea reține că și Curtea Constituțională a Sloveniei, într-o hotărâre prin care a respins criticile de neconstituționalitate formulate împotriva unei măsuri similare celei criticate în prezenta cauză, a stabilit că "Un sistem fiscal efectiv servește, fără îndoială, un interes public. În plus, Adunarea Națională a arătat că publicarea s-a făcut